

РОЗДІЛ 1

КЕЙН

Я сидів на дивані поруч із Аделіною, обіймаючи її за плечі. Ми обоє дивилися телевизор, проте я знав, що жоден з нас не слідкував за тим, що показували на екрані. Я ризикував власною шкірою, щоб врятувати дівчині життя, а коли зізнався Аделіні, що небайдужий до неї, виявилось, що вона не відповідає мені взаємністю.

До біса боляче, чорт забирай!

Я був упевнений, що дівчина теж має прихильність до мене. Думав, що відчуваю це в кожному її поцілунку. Аделіна щойно вибралася з жахливого полону, однак не утримувалася від дотиків. Вона хотіла, щоб наші тіла торкалися, щоб мої губи припали до її рота.

Але навіть це нічого не означало.

Зараз ми обоє застигли в болісній тиші.

Задзвонив мій телефон, на екрані висвітилося ім'я Перл. Я не розмовляв з нею відтоді, як ми вчинили наліт

на барліг Трістана, тож припустив, що сталося щось важливе. Відповів на дзвінок і притиснув трубку до вуха.

— Привіт, я...

— Кроу схопили. — Перл говорила, мов строчила з кулемета: мільйон слів за секунду. — Трістан забрав його просто з дому, і зараз вони прямують на схід. Поверни його, Кейне. Негайно!

Я відреагував миттєво: скочив з дивана, кинувся по пістолет, який лежав на столі, запхав його у задню кишеню джинсів. Схопив бронжилет, що досі висів на стільці.

— Їду.

— Поквапся!

Я вимкнув телефон, застібнув жилет, вже прямуючи до дверей. Пульс гупав у вухах, і я майже не чув, що відбувалося навкруги. Зникли звуки з телевизора, Аделіна щось сказала, але я не розібрав. Я вихопив із шафи автомат і вискочив у вхідні двері.

— Кейне! — Аделіна побігла за мною. — Що відбувається?

— Залишайся всередині. — Я не озирнувся до неї, коли вже стрімголов біг до машини. — Мені треба їхати. Не можу говорити. — Я завів двигун і рушив до будинку Кроу на іншому боці полів. Дорогою я зателефонував Брану, наказав зібрати всіх, кого можливо, і вирушити до локації, що з'явилася на трекері. Коли все було узгоджено, я вивів місцеперебування Кроу на головний екран.

Трекер все ще працював.

Слава богу, хай йому грець!

Я сильніше натиснув на газ і помчав порожніми дорогами зі швидкістю майже сто двадцять кілометрів на

годину. Була майже північ, тож на вулицях, на щастя, нікого не було. Тепер я знав, що Трістан живий, тож цього разу не дам йому вислизнути з рук. Він пошкодує, що забрав мого брата, коли я заб'ю його до смерті прикладом автомата.

Я їхав за трекером, намагався наздогнати виродків, але вони мчали так само несамовито, як і я. Вони прямували на схід, що підказало мені про їхній намір залишитися в Італії. Жодного шансу, що вони візьмуть Кроу на борт, хіба що мають приватний літак. Але це здавалося малоімовірним навіть тоді.

На гучному зв'язку в автівці був Бран.

— Ми за десять хвилин позаду тебе. Який план?

— Прискоритися. Трістан живий, і у нього Кроу. Вони, мабуть, повертаються на свою базу і гадки не мають, що ми їх відстежуємо... — Точка з геолокацією Кроу раптово зникла. Карта стала абсолютно порожньою. Місцевість, де він перебував, тепер спорожня.

— Кейне! — озвався Бран. — Обірвався зв'язок. Тебе не чуто.

Я оновив сторінку, знову вивів карту на головний екран.

Його координати зникли.

— Чорт забирай...

— Що?

Я так сильно вдарив рукою по керму, що ледь не зламав кістки.

— Вони знайшли цей клятий трекер. Дідько! — Трістан, мабуть, провів сканером вздовж тіла Кроу, щойно вони опинилися на дорозі. Вочевидь, знайшли передавач і вирізували його.

Перл, мабуть, щойно побачила те саме.

— Чорт, — вилаявся Бран. — Що нам робити?

У мене не було відповіді. Я ніколи не панікував у стресових ситуаціях, навіть якщо вирішувалося питання життя і смерті. Однак йшлося про мого брата, і його втрата лякала мене набагато більше, ніж втрата власного життя. Кроу потрапив у полон через мене. Це я мав би опинитися зв'язаним на задньому сидінні тієї машини, а не він.

Я не міг впоратися з почуттям провини.

Не міг дивитися в очі Перл.

Не міг дивитися в очі самому собі.

— Кейне! — повторив Бран.

Я продовжував їхати, хоча вже не знав, куди.

— Вони прямували на схід. Якби планували втечу літаком, то попрямували б до Флоренції. Мабуть, їдуть до Риму або кудись у цьому напрямку.

— Якісь прикмети? Які машини ми шукаємо?

— Я... я не знаю. — Я поняття не мав, що сталося в маєтку. Зі слів Перл, вони викрали Кроу і поїхали. Жодного свідка, який би мені допоміг.

— Кейне, мені потрібна будь-яка зачіпка.

— Знаю, — роздратовано прошипів я. — У мене нічого немає, Бране. Знаю єдине: ми маємо якнайшвидше знайти Кроу... — Мій телефон почав пищати — хтось пробивався по іншій лінії. Номер був незнайомий, і через ситуацію, в якій я опинився, я вирішив, що нерозумно ігнорувати його.

— Зачекай, Бране. — Я натиснув кнопку, переключився. — Кейн слухає. — Тон мого голосу одразу ж змінився, став ворожим, готовим до найгіршого.

— Сподіваюся, ти насолоджуєшся моєю шльондрою так само, як і я.

Голос неможливо було не впізнати, тож мені знадобилося не більше наносекунди, щоб зрозуміти, хто телефонує.

— А я насолоджуюся товариством твого брата. Звісно, в інший спосіб. — На додачу Трістан саркастично зареготав, сповна смакуючи свою помсту. Я не промовив ані слова, але він зрозумів через моє мовчання, що я панікую. — Тепер, коли маячок зник, вам буде дуже важко нас знайти. На твоєму місці я заощадив би на бензині.

Трясця! Трясця! Трясця!

Я не дозволю братові померти. Не дозволю йому страждати через мою провину. Не дозволю Перл стати вдовою і матір'ю-одиначкою. Цього не станеться!

— Тож дозволь заощадити тобі трохи часу. Дай мені те, що я хочу, і я віддам тобі брата.

Я знав, що він попросить Аделіну. Я не бажав її віддавати, навіть якщо вона мене не кохала. Аделіна — невинна жінка, яка має бути вільною. Але Кроу мій брат, моя плоть та кров. Я ставився до нього як покидьок, але це не змінювало того факту, як багато він важив для мене. Я любив його всім серцем. Мене ледь не знудило, але я мав віддати Аделіну, щоб повернути брата. Він — моя родина. Я не міг так просто відвернутися від нього і Перл. Аделіна мене зрозуміє.

— Віддай мені Перл.

Моя рука ще міцніше стиснула кермо. Я злегка вильнув, прямуючи вулицею. За містом було темно, однак я бачив вогні Флоренції попереду. Менше за все я очікував, що він попросить Перл.

— Даю тобі двадцять чотири години на роздуми. Але тобі краще дати мені відповідь, яку я прагну почути — або твій брат помре.

— Навіщо вона тобі? — запитав я. — Це я вбив твоїх людей. Саме я вкрав твою жінку. Дозволь мені зайняти місце брата, і ти зможеш помститися. Як на те заслуговуєш. Бий мене. Катуй. Навіть вбий.

Він хихикнув.

— Як би спокусливо це не звучало, але мій план набагато кращий. Я знаю, як у вас, Барчетті, відбувається. Тобі буде набагато більш боляче від усвідомлення всіх тих жахливих речей, які я вчиняю з ним, ніж від того, як можу фізично зашкодити тобі.

Дідько!

— Однак я жадаю Перл, щоб зробити боляче вам обом. Відтоді, як я її побачив, мріяв про все, що хочу з нею зробити. Її бездоганна шкіра, ті яскраві очі... Не можу дочекатися, щоб вичавити з неї життя так само, як зробив це з Аделіною.

Я стиснув кермо так міцно, що побіліли суглоби.

— Віддай її мені, і Кроу буде вільним. Я людина милосердна. І дозволю тобі врятувати брата — за певну ціну.

РОЗДІЛ 2

КРОУ

Я перебував на якомусь складі в Римі. Навіть коли з руки вирвали трекер, заховати мене тут — безглуздя. Кейн ішов по п'ятах, коли зв'язок перервався, тож він пересвідчився, що я досі перебуваю в Італії. Мій брат хоч і довбень, але коли йшлося про важливі речі, він був вельми спостережливим.

За іронією долі, я перебував усього за тридцять хвилин їзди від старої бази Бонса. Тристан, напевно, вибрав це місце через близькість до дому. Кейн навіть не міг припустити, що я сидітиму у нього фактично на задньому дворі. Щойно сигнал трекера зник, я усвідомив: ситуація ускладнилася. Мені стало набагато важче втекти. Ще важче буде мене врятувати.

Але Кейн був кмітливий чоловік, як і решта хлопців, що на нас працювали. Кейн не матиме спокою, допоки мене не знайде.

Тільки сорокарічний досвід участі у сповнених скорботою заходах не дав непереборним розгубленості та ненависті проступити на обличчі Америкі Бонасери. Його чарівна юна донечка досі лежала в лікарні зі зламанною щелепою, яку лікарі ледь склали до купи. І зараз цих двох звірів відпускають на волю? Який фарс! Він дивився, як щасливі батьки туляться до своїх любих синочків. Ох, як же вони радіють, як посміхаються!

Чорна терпко-гірка жовч клубком підкочувалася до горла Бонасери, проступала крізь міцно зціплені зуби. Америкі взяв білу лляну хустинку і притулив до губ. Згорьований, він так і стояв, поки двоє юнаків безперешкодно крокували проходом між лавами. Вони всміхалися, дивилися впевнено й байдуже. Він пропустив їх, не мовивши й слова, лиш притискав хустинку до рота.

Батьки тих звірів ішли одразу позаду хлопців — двоє чоловіків і двоє жінок. Вони видавалися ровесниками Бонасери, але одягнені були як справжні американці. Вони зиркнули на нього, і їхні погляди були дивною сумішшю зніяковілості і тріумфальної викличності.

Враз утративши самовладання, Бонасера нахилився над проходом між лав і прохрипів:

— Ви будете ридати, як ридав я — я змушу вас ридати, як ваші діти змусили ридати мене.

Ляна хустинка тулилася вже до очей. Адвокати зі сторони підсудних, які виходили останніми, штурхнули своїх клієнтів уперед. Ті з'юрмилися довкола двох юнаків, а хлопці озиралися, наче готувалися боронити від нього своїх батьків. Кремезний судовий прістав кинувся навперейми Бонасері, хоча в цьому й не було потреби.

Усі ці прожиті в Америці роки Америкі Бонасера покладався на закон і порядок. Так він і досягнув успіху. Зараз, попри пекучу ненависть, попри те, що видіння, як він купляє пістолет і вбиває цих двох юнаків, не йшло йому з голови, Бонасера обернувся до розгубленої дружини та пояснив:

— Вони пошили нас у дурні, — він змовк, а потім таки наважився відкинути страх перед ціною вже прийнятого рішення. — За справедливістю ми підемо на поклін до дона Корлеоне.

* * *

Джонні Фонтане лежав у кричущо розкішному номері готелю в Лос-Анджелесі, п'янючий, як і годилося будь-якому порядному чоловікові в його обставинах. Він розвалився на червоному дивані й цмулив шотландський віскі просто з горла, а потім прополоскав рот водою з відра з льодом, щоб змити смак алкоголю. Була четверта ранку і він прокручував у голові п'яні фантазії про те, як убиватиме свою шльондру-дружину, коли та повернеться додому. Якщо вона взагалі повернеться. Було вже надто пізно телефонувати своїй першій дружині та розпитувати про дітей, і надто смішно — телефонувати комусь із друзів зараз, коли його кар'єра котилася вниз з високої гори. Були часи, коли їм усім подобалися і лестили його дзвінки о четвертій ранку, але зараз вони їм навряд чи зрадіють. Утім, думка про те, що навіть на шляху вниз по кар'єрній драбині Джонні Фонтане все одно зміг підчепити одну з найяскравіших зірок Америки, змусила його всміхатися.

Дудлячи віскі просто з пляшки, він почув, як у дверному замку клацнув ключ. Проте він не відривався від пляшки аж доти, доки дружина не ввійшла до кімнати і не стала перед ним. Навіть зараз він не міг не думати про те, яка вона красива... Це її янгольське личко, хтиві фіалкові очі, тендітне, але досконало збудоване тіло. На екрані її краса примножувалася, ставала ще витонченішою. Сотні мільйонів чоловіків з усього світу були закохані в обличчя Марго Аштон і охоче викладали свої долари, щоб побачити його на екрані.

— Де ти в біса була? — спитав Джонні Фонтане.

— Трахалась.

Вона недооцінила міру його сп'яніння. Чоловік перестрибнув журнальний столик і вхопив її за шию. Та перед

цим чарівним личком, цими звабливими фіалковими очима він раптом розгубив усю злість і знову став безпорадним. Вона зробила помилку, коли глузливо всміхнулася, бо тут же його кулак полетів до її обличчя. Марго скрикнула:

— Тільки не в обличчя, Джонні, воно потрібне мені для зйомок!

Марго сміялася з нього. Він ударив її в живіт і повалив на підлогу. Кинувся на неї зверху. Відчував аромат її дихання, коли вона хапала ротом повітря. Бив її по руках і по шовковисто-засмаглих стегнах. Бив так само, як колись давно, коли ще був задержуватим пацаном з Геллз-Кітчен у Нью-Йорку, бив таких же пацанів, як він сам — це було болісно, але не лишало видимої шкоди, як-от вибитих зубів чи зламаного носа.

Та він бив не з усієї сили. Не міг. Вона сміялася йому в обличчя. Розпластана на підлозі, в задертому вище стегон парчевому платті, вона сміялася і приказувала:

— Ну ж бо, засади мені. Засади, Джонні, ти ж так цього хочеш.

Джонні Фонтане підвівся. Він ненавидів жінку, що лежала перед ним на підлозі, але її краса служила їй щитом. Марго відкотилася і рвучко, наче танцівниця, зірвалася на ноги. Вона почала по-дитячому глумливо витанцьовувати та виспівувати:

— Джонні не діста-а-ане, Джонні не діста-а-ане, — а потім, прибравши скорботно-величнього вигляду, сумовито мовила: — Ти просто жалюгідний, тільки й можеш вовтузитись, як шмаркач. Ех, Джонні-Джонні, ти завжди так і будеш тупим романтичним макаронником. Ти й у ліжку нікчемний. Трахаєшся точнісінько так, як співаєш тих своїх жалюгідних пісеньок, — вона похитала головою і додала: — Мені тебе шкода. Па-па, Джонні, — вона пішла до спальні. Він лише почув, як повернувся ключ у дверному замку.

Джонні сів на підлогу і затулив обличчя руками. Його переповнював нудотний, принизливий відчай. Тоді та сама

залізна рішучість, яка допомогла йому вижити в голлівудських нетрях, змусила його взяти телефон і викликати таксі в аеропорт. Була лише одна людина, яка могла врятувати його. Він вирішив повернутися до Нью-Йорка. Звернутися до єдиного впливового та мудрого чоловіка, якого потребував, якого любив і якому досі довіряв — до свого хрещеного батька Корлеоне.

* * *

Пекар Назоріне, пухкий і зашкарублий, як і його пишні, рясно присипані борошном італійські буханки, сердито поглядав на свою дружину, дорослу дочку Катеріну і помічника-різнороба Ензо. Ензо вже зняв робу військовополоненого із зеленими літерами на рукаві і хвилювався, що не встигне відмітитись в адміністрації на Губернаторському острові. Як і багатьох із тисяч італійських військовополонених, Ензо щоденно відпускали працювати на американську економіку, і він перебував у постійному страху, що цей дозвіл можуть відкликати — в його становищі кожна дрібничка може перетворитися на велику проблему.

Назоріне лютував:

— Як ти міг зганьбити мою сім'ю? Залишив у лоні моєї дочки подаруночок, знаючи, що тепер, коли війна вже скінчилася, Америка дасть тобі копняка під дупу і відправить назад до твого засраного села на Сицилії?

Ензо, низенький коренастий молодик, говорив схвилювано, ледь не зі сльозами на очах і поклавши руку на серце, втім, слова його були доволі розсудливі:

— Шановний падроне*, присягаюся Пречистою Дівою Марією, я ніколи не мав наміру зрадити вашої доброти. Я кохаю і поважаю вашу доньку. Я прошу у вас її руки. Я знаю, що прошу забагато, але якщо мене відправлять назад до Італії, я ніколи не зможу повернутися до Америки. Я ніколи не зможу одружитися з Катеріною.

* Господар, майстер (італ.). Тут і далі прим. пер.

Філомена, дружина Назоріне, звернулася до нього напрямки:

— Припини це безглуздя. Ти знаєш, що треба робити. Хай Enzo залишиться тут, відправ його до наших родичів, хай пересидить на Лонг-Айленді.

Катеріна не припиняла рюмсати. Дівчина була огрядною, непоказною, а над верхньою губою ріділи вусики. Вона б ніколи не знайшла такого вродливого, як Enzo, ніколи б не знайшла чоловіка, який би торкався її тіла в потаємних місцях з такою ж шанобливою любов'ю.

— Поїду до Італії і буду жити там! — кричала дівчина на батька. — Втечу, якщо не допоможете Enzo залишитись тут!

Назоріне окинув доньку різким поглядом. Дівка була «ще тією штучкою». Назоріне сам бачив, як вона тулилася до Enzo своїми пухкими сідницями, поки той притискався ззаду і складав гарячі, щойно з печі буханки у кошики на прилавку. Назоріне ще тоді бачив, що гарячий буханець цього шалапуту вже готовий опинитися в її печі, тільки пильнуй. Тепер Enzo треба будь-що залишити в Америці і вибити для нього американське громадянство. Була тільки одна людина, яка могла влаштувати таку оборудку. Хрещений батько. Дон Корлеоне.

* * *

Це лише невелика частина тих, хто отримав пишно прикрашені запрошення на весілля Констанції Корлеоне, заплановане на останню суботу серпня 1945 року. Батько нареченої, дон Віто Корлеоне, ніколи не забував про давніх друзів і сусідів, хоча й жив тепер у величезному будинку на Лонг-Айленді. Гостей приймали у самому будинку, а свято мало тривати весь день. Поза сумнівом, то була неабияка подія. Війна з Японією щойно скінчилася, тож усі вже відкинули пекучий страх за синів, котрі служили у війську і мали б власними спинами прикривати таке святкування. Весілля — саме те, чого потребували люди, аби виплеснути всю радість.

Тож суботнього ранку друзі Віто Корлеоне річкою потекли з Нью-Йорка на Лонг-Айленд, аби пошанувати дона. В подарунок вони брали набиті готівкою вершково-жовті конверти. Жодних чеків. Усередині кожного конверта була листівка, на якій красувалося ім'я дарувальника й особисте привітання, яке виказувало ступінь поваги до Хрещеного батька. Поваги, що нею дон Корлеоне користувався цілком заслужено.

Віто Корлеоне був тим, до кого по допомогу зверталися всі, і не розчаровувався ніхто. Він не давав порожніх обіцянок і не шукав боягузливих виправдань, мовляв, його руки зв'язані чи він не має повноважень. Необов'язково було бути другом дона і несуттєво, чи була змога якось розплатитися за послугу. Він потребував лише одного: ви, тільки ви самі, мали проголосити свою дружбу. Після цього, безвідносно до того, наскільки бідним чи слабким був прохач, дон Корлеоне від щирого серця брався вирішувати ваші негаразди. Ніщо не могло стати на перепоні розв'язання проблеми. А що натомість? Натомість — дружба, шанобливе найменування «дон», а інколи й більш люб'язне — «Хрещений батько». Мабуть, годилося б, тільки як прояв поваги, а не як винагороду, зробити якийсь скромний подарунок — кілька літрів домашнього вина чи кошик таралів*, спечених спеціально для окраси різдвяного столу сім'ї Корлеоне. Це розуміли саме собою, так-бо диктували хороші манери: виставити себе боржником і тим самим дати дону право звернутися за незначною послугою, якою можна було б повернути цей борг.

У цей чудовий день, у день весілля його дочки, дон Віто Корлеоне стояв у дверях власного дому на Лонг-Біч і вітав гостей — кожного він знав, кожному довіряв. Багато хто серед гостей завдячував дону своїм благополуччям. З нагоди радісної родинної події ці люди могли вільно кликати Віто Корлеоне «Хрещеним батьком». Навіть ті, хто обслуговував

* Італійські кренделі, поширені на півдні Італії.